

ד. אין חייבים משום שחיטת קדשים בחוץ בכל אופן שהקרבן אינו ראוי לבוא בפנים, הלכך כששחט את האם או את הבן, השני אינו ראוי כעת לבוא בפנים, ופטורים מכרת וממלקות. ואולם לר' שמעון יש אזהרה על כך, (לא תעשו... ודינו במלקות ולא בכרת).

דף פא

קכט. א. האם חייבים משום 'אותו ואת בנו' בשחיטת איסורי הנאה, בשחיטת טרפה, נוחר ומעקר, או כששחט ונתנבלה בידו בלי משים?

ב. השוחט לעבודה זרה – האם חייב משום 'אותו ואת בנו'?

א. השוחט איסורי הנאה, או שחט ונמצאת טרפה – לחכמים חייב ולר' שמעון פטור (שחיטה שאינה ראויה). שחט ונתנבלה בידו (בלא משים), או שנוחר ומעקר (בכוונה תחילה) – פטור, שאין זו 'שחיטה'. (והוא הדין שחיטת נכרי אינה נחשבת שחיטה לענין אותו ואת בנו. תוספתא רפ"ה).

ב. השוחט לע"ז – לר' שמעון לעולם פטור משום אותו ואת בנו, שהרי זו שחיטה שאינה ראויה לאכילה. לחכמים – אם שחט רק הראשון לע"ז, חייב על השני. ואם שחט השני לע"ז – אם התרו בו משום ע"ז ונתחייב מיתה – פטור ממלקות דאיתו ואת בנו. ואם לא התרו בו משום ע"ז – לר' יוחנן חייב (שחייבי מיתות שוגגין אינם פוטרים ממלקות. וכן הלכה), ולרבי שמעון בן לקיש פטור.

דף פב

קל. א. האם 'אותו ואת בנו' נוהג בפרת חטאת ובעגלה ערופה?

ב. המוכר בהמה לחברו, ונשארה לו למוכר אמה או בתה – למי זכות הקדימה לשחוט את בהמתו? ומה הדין בשני לוקחים שלקחו בהמה ובנה?

ג. שחט פרה ואחר כך שני בניה; שחט שני בניה ואח"כ שחטה; שחטה ואת בתה ואת בת בתה; שחטה ואת בת בתה ואח"כ שחט בתה – מה דינו?

ד. שחט את הבן ואח"כ את האם; שני אנשים, אחד שחט את האם ואחד את הבן – מה הדין?
ה. מי שעבר עבירה ושנה בה כמה פעמים – בכמה חיובים הוא מתחייב? האם ניתן לחייב שני חיובים משום 'לאו' אחד ובמעשה אחד?

א. 'אותו ואת בנו' נוהג בפרת חטאת, ואפילו לר' שמעון הסובר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה, שחיטת פרת חטאת שחיטה ראויה היא, מפני שלשיתתו פרה נפדית לאחר שחיטה והרי יש לה אפשרות אכילה.

(רבנו גרשום פרש שהשוחט פרת חטאת היא שחיטה שאינה ראויה, לפי ששחטה לשם חולין. וע' בשו"ת זרע אברהם יד, יב; קהלות יעקב זבחים ג, ב).

ולענין עגלה ערופה – תלוי הדבר במחלוקת החכמים (ר' ינאי וריש לקיש, כנגד ר' יוחנן. וכבר נחלקו תנאים בדבר. כריתות כה), האם ע"ע נאסרת בהנאה מחיים, משעת ירידתה לנחל, ואם שחטה אז, הרי זו שחיטה שאינה ראויה ואינה שחיטתו לשיטת ר' שמעון. או אינה נאסרת אלא אחר עריפתה, הלכך אם שחטה – הרי זו שחיטה גמורה.